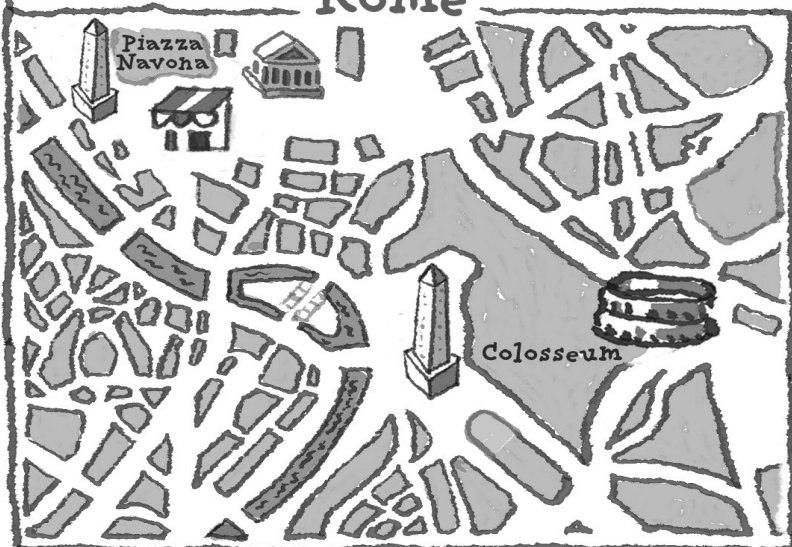

Dummie de mummie
en de Smaragd van de Nijl

Rome

- Colosseum
- Pantheon
- Obelisk
- Pizzeria Bella
Pizza Romano

ZWARTE ZEE

N D S E Z E E

E G Y P T E

S A H A R A
W O E S T I J N

Nijl

RODE ZEE

Tosca Menten

Dummie
de Mummie
en de Smaragd
van de Nijl

met tekeningen van Elly Hees

δ

MIDDELLANDSE ZEE

EGYPTE

WOESTIJN

NIJL

RODE ZEE

SMARAGDMIJNEN

WASSET

WADI-BOEDOE

STEENGROEVE

SOE-JOENE

Egypte

2e regeringsjaar Achnetoet I

‘Darwishi! Word wakker!’

Darwishi deed zijn ogen open en keek recht in het gezicht van hogepriester Hepsetsoet.

‘Ga je wassen. We gaan.’

Met een ruk zat Darwishi overeind. Opgewonden kroop hij achter zijn oude vriend aan de tent uit en waste zich in de Nijl. Boven hem schitterden miljoenen sterren en behalve het kabbelende water was er geen geluid.

Hij was ver van huis, bij de steengroeves van SOE-JOENE onder WASSET. Daar kwam het rode graniet vandaan voor hun zuilen en sarcofagen.

Als zoon van een farao moest hij weten wat daar gebeurde, en daarom had Hepsetsoet hem meegenomen op reis over de Nijl.

Darwishi had al heel veel geleerd. Hij had gezien hoe mannen reuzenblokken steen uithakten, hoe ze die over houten sleden voorttrokken en hoe ze de langste stenen tussen twee boten in het water lieten zakken.

Gisteren waren er een paar boten met zulke zware lading vertrokken.

Darwishi had de roeiers uitgezwaaid. ‘Over een paar weken zijn jullie thuis!’ riep hij, en stiekem had hij wel meegewild.

Maar hun eigen boot was niet meegeevaren.

Want Hepsetsoet wilde hem nóg iets laten zien.

Darwishi liep terug naar de tent. Daar bonden mannen

zakken eten en water aan de ezels.

‘Het wordt een lange rit,’ zei Hepsetsoet. ‘Heb je er nog zin in?’

‘Natuurlijk,’ zei Darwishi.

Ze stapten op hun ezels en reden naar de heuvels.

Het pad maakte een bocht en Darwishi keek om.

De veilige Nijl was nergens meer te bekennen.

Opeens een beetje ongerust reed hij de donkere woestijn in, op weg naar de mijnen van Wadi-boedoe.

De tocht duurde dagen en dagen. Tussen de heuvels slingerden eindeloze paden als rivieren van zand.

Ze reden in de ochtend en de avond. Als de zon het heetst was, schuilden ze onder rotsen of in grotten en moest Darwishi drinken tot hij niet meer kon. Terwijl ze wachtten tot de zon weer ging zakken, vertelde Hepsetsoet over het wonder van

Wadi-boedoe. Diep onder de grond groeiden daar kostbare stenen.

‘Dat zijn geschenken van de goden van de aarde.

Ze zijn groen en machtig. We doen ze in monden van mummies, zodat ze hen beschermen op hun reis naar Osiris. En ze kunnen je genezen als je ziek bent.’

‘Word je beter als een steen draagt?’ vroeg Darwishi verbaasd.

‘Waarom niet? Je wordt toch ook beter van kruiden en van planten?’

‘Maar stenen kun je niet opeten.’

‘Maar wel dragen op je hart. Dan gaat de kracht van de steen door je huid naar binnen. Je hart zal sterker kloppen en je geest zal meer begrijpen.’

‘O,’ zei Darwishi. Hij snapte er niet veel van, maar als Hepsetsoet het zei, zou het wel waar zijn.

Verder en verder gingen ze, Darwishi was nog nooit zo ver van huis geweest. Hier groeide niks meer en er was nergens water. De zon brandde en een paar keer zagen ze een skelet van een groot, dood dier. Darwishi was steeds banger dat ze zouden verdwalen. Straks vielen ze nog van de wereld!

Maar opeens, na de zoveelste dag wees Hepsetsoet naar de verte. 'Daar! We zijn er!' Darwishi spoorde zijn ezel aan en samen draafden ze naar een groep kleine gebouwtjes.

Mannen begroetten hen, brachten gedroogde vissen en bogen voor Darwishi.

'Ik ben Osahar,' zei een gespierde man.

'Wat is het hier heet,' zei Darwishi schor.

'Wacht maar tot je in de mijnen bent.' Osahar wees naar het zwarte gat in de rotsen.

'Hoe diep is dat?' vroeg Darwishi ongerust.

'Dieper dan duizend slangen die in elkaars staart bijten,' zei Osahar.

Darwishi slikte. Moest hij daar naar binnen? Dat leek hem ineens niet zo'n goed idee. Hij had gehoord over ongelukken in de mijnen. Straks stortte er net als hij er was iets in.

Hepsetsoet kwam terug van het tempeltje, waar hij Osiris had bedankt voor hun veilige tocht door de woestijn. 'Ga je mee?' vroeg hij.

Darwishi aarzelde.

'Als je niet durft, hoef je niet,' zei Hepsetsoet.

'Natuurlijk durf ik wel,' zei Darwishi dapper.

'Maar... is het gevaarlijk?'

'Ja,' zei Hepsetsoet. 'Maar Osiris zal op je passen. En ik ook.'

De hogepriester gaf Darwishi een hand en met

een bonzend hart liep de kleine jongen met Osahar mee naar het donkere gat. Daar haalde hij nog een keer diep adem. Een tel later had de berg hen opgeslokt.

In de berg was het heet. Hier en daar brandde een olielamp en hun voetstappen klonken hol. Osahar liep voor hen uit met een eigen lampje. ‘Niet te snel,’ waarschuwde Hepsetsoet. ‘Als zijn lamp uitgaat, is er geen zuurstof of is het giftig. Dan rennen we meteen terug.’ Darwishi verloor het dansende vlammetje niet uit het oog. Ergens voor hen klonk het geluid van tikkende hamers. Ze wurmden zich door een smal gangetje. Ze kropen door een gat. Waren ze er nou nog niet? Een rilling trok over zijn rug en hij klemde de hand van Hepsetsoet stevig vast. ‘Is het nog ver?’ fluisterde hij. ‘Hier is het,’ zei Hepsetsoet. Ze gingen nog een laatste bocht om en daar brandden veel grotere lampen. ‘Werkers van de mijnen van Wadi-boedoe!’ riep Osahar. ‘Hier is Darwishi, zoon van Achnetoet. Buig voor de zoon van de koning!’ De mannen stopten met werken en bogen. Hun gezichten zaten vol stof en Darwishi zag hun ruggen glimmen van het zweet. ‘Waar zijn de stenen?’ vroeg Darwishi. ‘Hier.’ Osahar liep naar een rieten mand en hield er zijn lamp bij. Darwishi hield zijn adem in. Daar waren de geschenken van de goden. Ze glansden en waren stuk voor stuk groen. Soms helder en doorzichtig, soms troebel als de blauwgroene Nijl.

‘Zitten die in de muren?’ Ineens opgewonden keek Darwishi naar de mannen die op trapjes of op hun knieën in de muren hakten. Hij pakte vlug een lamp en speurde de muur af. Hij kroop over de grond en keek in alle kiertjes.

‘Daar!’ riep hij uitgelaten. ‘Ik zie een grote!’ Hepsetsoet bukte en floot tussen zijn tanden.

‘Die is enorm,’ zei hij.

Osahar lachte. Hij pakte zijn hamer en beitels en hakte de steen voorzichtig los.

‘De goden hebben hem voor jou bewaard,’ zei hij.

‘Hij is voor jou.’

Darwishi pakte de steen aan en bekeek hem van alle kanten. Zelfs in het schemerdonker zag hij hoe helder groen die was.

Plotseling klonk er een klap. Ergens in de berg klonk gerommel en iemand schreeuwde.

Darwishi schrok. ‘Gaat er iets mis?’